

ПОПОВЪ. Сега ти си корабъ, който нѣма определенъ портъ за спиране.

РОМАНОВЪ. И така е по хубаво, нали?—вѣчно на открито море...

ПОПОВЪ. /смѣе се/ Да, романтично...

ЖОРЖЪ. То е защото у васъ нѣма вече енергия. И не само у г. Романовъ, а почти въ всички стари. Азъ никога не мога да остана безъ цель.

РОМАНОВЪ. Да установишь рекордъ на автомобилна скоростъ въ България?

ЖОРЖЪ. Макаръ и само това да е, все пакъ е цель. После, да подготвя речта...

РОМАНОВЪ. Ти оне ли не си подготвилъ тази речъ? До сега бихъ направилъ два генерални ремонта.

АНДРЕЙ. Вие говорите за речъ. По каквъ случай?

ЖОРЖЪ. Нашия градъ устройва футболенъ турниръ и на утрото, по този случай, азъ ще трѣбва да произнеса речъ. Ахъ, — ето, вече имамъ идея! Вие можете да ми помогнете.

/влиза слугинята и подава на всѣки чашка. Остава подноса и ште съ ливъоръ и излиза/

АНДРЕЙ. Не зная съ какво бихъ могълъ да ви бъда полезенъ.

ПОПОВЪ. Виждате ли, правъ е Жоржъ, младите започнах веднага дейностъ. Ние ставаме бракувани кораби.

ЖОРЖЪ. Ще бъде много хубаво, ако вие декорирате салона за утрото. Татко обеща вече своята подкрѣпка.

ПРЕДСЕД. Може да се вземе една купа, която ще носи името на др-вото. Така би се поддържала неговата морална и обществена стойностъ.